

Мені болить за тебе, Україно!..

Аня Войтюк

Мені болить за тебе, Україно!
За те, що ти пригноблена живеш,
За те, що ти в ярмі сьому тугому
Ковтаєш сльози, сльози болю п'єш.
Мені болить найдужче всього в світі,
Що ти уже — ні мертва, ні жива,
Що ми, всі українці, твої діти
По світу розрослися як трава.
І гірко бачить те, як люті пани
Без совісті, без серця, без жалю
Тебе скидають в глибшу й глибшу яму.
Повір, я це так просто не стерплю!
Я не дозволю, щоб мою Вкраїну ,
Як ту росу, ковтали і пили.
Ми доведемо всім, що ми — єдині
Ярмо кріпацтва вічного несли.
Я гірко плачу, доле-Україно,
Що люди вже тебе не бережуть,
Що їхню землю, їх рідненьку землю
Всі ображають топчуть і плюють.
Як гірко знать, що кожен українець
Соромиться самим собою бути.
Що за одну-дві золоті монети
Навік готовий Родину забудь.
Я горда з того, що я — українка,
І з того, що Україна — моя!
Буду своїми силами й терпінням
Її довіку захищати я!
Я не дозволю долю України
Оддати в кляті руки лютих тих.
Тебе я зобов'язуюсь до скону
Плекати, цінувати і любити.
Бо ти — моя держава і домівка,
Бо ти — моя наснага і любов.
Люблю тебе! З-поміж усіх у світі!
Я крикну світу! Знов! і знов! і знов!
Бо поки ти жива, я сподіваюсь,

Що я іще знайду своє життя.
Що понесуть оті лихії пани
Нікчемне і покірне каяття.
Бо я люблю тебе лиш, Україно,
А не Росію, Кубу чи Литву,
Бо лиш з тобою, мила Україно,
Я мрію, я кохаю, я живу!!!

[2004]